

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

8. svibnja 2019.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Sudska nadležnost, priznavanje i izvršenje sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima – Uredba (EU) br. 1215/2012 – Članak 7. stavak 1. točka (a) – Posebna nadležnost u stvarima povezanima s ugovorom – Pojam ‚stvari povezane s ugovorom‘ – Odluka glavne skupštine suvlasnika nekretnine – Obveza suvlasnikâ plaćanja godišnjih doprinosa u zajedničku pričuvu suvlasničke zajednice utvrđenih tom odlukom – Sudski postupak radi ispunjenja te obveze – Pravo koje se primjenjuje na ugovorne obveze – Uredba (EZ) br. 593/2008 – Članak 4. stavak 1. točke (b) i (c) – Pojmovi ‚ugovor o pružanju usluga‘ i ‚ugovor koji se odnosi na stvarno pravo na nekretninama‘ – Odluka glavne skupštine suvlasnika nekretnine o izdacima za održavanje zajedničkih dijelova te nekretnine”

U predmetu C-25/18,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Okržen sad Blagoevgrad (Okrušni sud u Blagoevgradu, Bugarska), odlukom od 19. prosinca 2017., koju je Sud zaprimio 16. siječnja 2018., u postupku

Brian Andrew Kerr

protiv

Pavla Postnova,

Natalije Postnove,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: J.-C. Bonichot, predsjednik vijeća, R. Silva de Lapuerta (izvjestiteljica), potpredsjednica Suda, C. Toader, L. Bay Larsen i M. Safjan, suci,

nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za latvijsku vladu, I. Kucina i V. Soņeca, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, M. Wilderspin, M. Heller i Y. Marinova, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: bugarski

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 31. siječnja 2019.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 7. stavka 1. točke (a) Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289. i ispravci SL 2016., L 202, str. 57. i SL 2014., L 160, str. 40.) i članka 4. stavka 1. točaka (b) i (c) Uredbe (EZ) br. 593/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. lipnja 2008. o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze (Rim I) (SL 2008., L 177, str. 6.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 6., str. 109. i ispravak SL 2015., L 66, str. 22.).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Briana Andrewa Kerra, s jedne strane, i Pavla Postnova i Natalije Postnove, s druge strane, u vezi s neplaćanjem, od strane potonjih, godišnjih doprinosa u zajedničku pričuvu stambene zgrade, kojom u svojstvu zajedničkog upravitelja upravlja B. A. Kerr.

Pravni okvir

Uredba br. 1215/2012

- 3 Uvodne izjave 4., 15. i 16. Uredbe br. 1215/2012 glase:

„(4) Određene razlike između nacionalnih pravila koja reguliraju nadležnost i priznavanje presuda, onemogućavaju nesmetano funkcioniranje unutarnjeg tržišta. Odredbe o jedinstvenim pravilima o sukobu nadležnosti u građanskim i trgovačkim stvarima, te osiguravanju brzog i jednostavnog priznavanja i izvršenja sudskih odluka donesenih u državi članici neophodne su.

[...]

(15) Pravila o nadležnosti trebala bi biti što je moguće više predvidiva i zasnovana na načelu da se nadležnost općenito temelji na domicilu tuženika. Nadležnost bi uvijek trebala postojati na temelju toga, osim u nekim točno određenim slučajevima u kojima glavni predmet spora ili autonomija stranaka jamče drukčije povezane čimbenike. Samostalno se mora utvrditi domicil pravne osobe, kako bi se zajednička pravila učinila transparentnijima i izbjegli sukobi nadležnosti.

(16) Pored domicila tuženika, trebale bi postojati alternativne osnove [za utvrđivanje] nadležnosti temeljene na uskoj povezanosti [bliskoj vezi] između suda i tužbe ili zbog olakšavanja pravilnog [dobrog] sudovanja. Postojanje uske povezanosti [bliske veze] trebalo bi osigurati pravnu sigurnost i spriječiti mogućnost da tuženik bude tužen pred sudom države članice u vezi kojeg mu nije bilo moguće [koji nije mogao] razumno predvidjeti. Važno je, posebno u slučajevima u vezi s izvanugovornim obvezama koje nastaju iz povrede privatnosti i osobnih prava, uključujući klevetu.”

- 4 U članku 4. stavku 1. te uredbe određuje se:

„Podložno ovoj Uredbi, osobe s domicilom u državi članici, bez obzira na njihovo državljanstvo, tuže se pred sudovima te države članice.”

5 Člankom 7. navedene uredbe predviđa se:

„Osoba s domicilom u državi članici može biti tužena u drugoj državi članici:

1. (a) u stvarima povezanim s ugovorom, pred sudom mjesta izvršenja konkretne obveze;

[...]”.

6 Članak 24. te uredbe glasi:

„Sljedeći sudovi države članice imaju isključivu nadležnost, neovisno o domicilu stranaka:

1. u postupcima čiji su predmet stvarna prava na nekretninama ili najam/zakup nekretnina, sudovi države članice u kojoj se nekretnina nalazi.

[...]”

Uredba br. 593/2008

7 Uvodne izjave 7. i 17. Uredbe br. 593/2008 glase:

„(7) Sadržajni bi opseg i odredbe ove Uredbe trebali biti u skladu s Uredbom Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.) (Bruxelles I) i Uredbom (EZ) br. 864/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. srpnja 2007. o pravu koje se primjenjuje na izvanugovorne obveze [(,Rim II') (SL 2007., L 199, str. 40.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 93.)].

[...]

(17) U pogledu mjerodavnog prava u situacijama kad ono nije odabrano, pojmove ‚pružanje usluga‘ i ‚prodaja robe‘ trebalo bi tumačiti na isti način kao i kod primjene članka 5. Uredbe [br. 44/2001], u mjeri u kojoj je prodaja robe i pružanje usluga obuhvaćeno ovom Uredbom. Iako ugovori o franšizi i distribuciji predstavljaju ugovore o uslugama, predmet su posebnih pravila.”

8 U članku 1. Uredbe br. 593/2008 određuje se:

1. Ova se Uredba primjenjuje, u situacijama kada postoji sukob zakona, na ugovorne obveze u građanskim i trgovačkim stvarima.

[...]

2. Ova se Uredba ne odnosi na:

[...]

(f) pitanja regulirana pravom trgovačkih društava i drugih tijela, s pravnom osobnošću ili bez nje, poput osnivanja kroz registraciju ili drukčije, pravne i poslovne sposobnosti, unutarnje organizacije ili likvidacije trgovačkih društava i drugih tijela, s pravnom osobnošću ili bez nje, te osobne odgovornosti službenika i članova kao takvih, za obveze trgovačkog društva ili tijela;

[...]”

9 U skladu s člankom 4. stavkom 1. te uredbe:

„U mjeri u kojoj pravo koje je mjerodavno za ugovor nije odabrano u skladu s člankom 3., te ne dovodeći u pitanje članke od 5. do 8., pravo kojem podliježe ugovor utvrđuje se kako slijedi:

- (a) ugovor o prodaji robe podliježe pravu države u kojoj prodavatelj ima uobičajeno boravište;
- (b) ugovor o pružanju usluga podliježe pravu države u kojoj pružatelj usluga ima uobičajeno boravište;
- (c) ugovor koji se odnosi na stvarno pravo na nekretninama odnosno na pravo najma ili zakupa nekretnina podliježe pravu države u kojoj se nekretnina nalazi;

[...]”

Glavni postupak i prethodna pitanja

10 P. Postnov i N. Postnova, s domicilom u Dublinu (Irska), vlasnici su stana zgrade u suvlasništvu koja se nalazi u Banskom (Bugarska), koji su stekli na temelju ugovora o kupoprodaji sklopljenog 30. svibnja 2008.

11 Na godišnjim glavnim skupštinama suvlasnika te nekretnine, koje su se održale u siječnju 2013., siječnju 2014., veljači 2015., ožujku 2016. i ožujku 2017., donesene su odluke u vezi s godišnjim doprinosima u zajedničku pričuvu suvlasničke zajednice za potrebe održavanja zajedničkih dijelova.

12 Tvrdeći da P. Postnov i N. Postnova nisu u potpunosti ispunili svoju obvezu plaćanja tih godišnjih doprinosa, B. A. Kerr je, u svojstvu upravitelja navedene nekretnine, tužbom podnesenom Rajonen sadu Razlog (Općinski sud u Razlogu, Bugarska) tražio da im se naloži plaćanje iznosa navedenih doprinosa, uvećan za naknadu zbog zakašnjenja.

13 U rješenju kojim je odlučio o toj tužbi, Rajonen sad Razlog (Općinski sud u Razlogu) smatrao je da na temelju članka 4. stavka 1. Uredbe br. 1215/2012 nije nadležan za odlučivanje u sporu između B. A. Kerra te P. Postnova i N. Postnove, s obzirom na to da oni imaju domicil u Dublinu (Irska) i da uvjeti za primjenu izuzeća od općeg pravila o nadležnosti iz te odredbe nisu ispunjeni.

14 Protiv tog je rješenja B. A. Kerr podnio žalbu sudu koji je uputio zahtjev.

15 Taj sud se pita koja je priroda obveza koje proizlaze iz odluke zajednice bez pravne osobnosti, kao što je glavna skupština suvlasnika stambene zgrade.

16 U tim je okolnostima Okržen sad – Blagoevgrad (Okružni sud u Blagoevgradu, Bugarska) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Jesu li odluke pravnih zajednica bez pravne osobnosti, koje nastaju po sili zakona radi izvršavanja određenih prava, koje se donose većinom njihovih članova, ali obvezuju sve, pa i one koji nisu glasovali, osnova ‚ugovorne obveze‘ za potrebe određivanja međunarodne nadležnosti u skladu s člankom 7. stavkom 1. točkom (a) Uredbe [br. 1215/2012]?

2. U slučaju niječnog odgovora na prvo pitanje: treba li na te odluke primijeniti pravila o određivanju mjerodavnog prava za ugovorne odnose iz Uredbe [br. 593/2008]?

3. U slučaju niječnih odgovora na prvo i drugo pitanje: treba li na te odluke primijeniti odredbe Uredbe [br. 864/2007] i koja je od izvanugovornih pravnih osnova navedenih u uredbi primjenjiva u ovom slučaju?

4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo i drugo pitanje: treba li odluke zajednica bez pravne osobnosti o izdacima za održavanje zgrade smatrati ‚ugovorima o pružanju usluga‘ u smislu članka 4. stavka 1. točke (b) Uredbe [br. 593/2008] ili ‚ugovorima koji se odnose na stvarno pravo na nekretninama‘ odnosno ‚pravo najma ili zakupa nekretnina‘ u smislu članka 4. stavka 1. točke (c) te uredbe?”

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

- 17 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 7. stavak 1. točku (a) Uredbe br. 1215/2012 tumačiti na način da spor u vezi s obvezom plaćanja koja proizlazi iz odluke glavne skupštine suvlasnika stambene zgrade bez pravne osobnosti koja nastaje po sili zakona radi izvršavanja određenih prava, koja se donosi većinom njezinih članova, ali je obvezujuća za sve njezine članove, treba smatrati obuhvaćenim pojmom „stvari povezane s ugovorom” u smislu te odredbe.
- 18 U ovom slučaju, obveza čije se ispunjenje zahtijeva proizlazi iz odluke koju je donijela glavna skupština suvlasnika stambene zgrade, kojom je utvrđen iznos godišnjih doprinosa u zajedničku pričuvu suvlasnika za potrebe održavanja zajedničkih dijelova te nekretnine.
- 19 Budući da se Uredbom br. 1215/2012 stavlja izvan snage i zamjenjuje Uredba br. 44/2001, tumačenje Suda u vezi s odredbama potonje vrijedi i za Uredbu br. 1215/2012 kada se ta dva instrumenta prava Unije mogu smatrati istovjetnima (presuda od 15. studenoga 2018., Kuhn, C-308/17, EU:C:2018:911, t. 31. i navedena sudska praksa).
- 20 Slijedom toga, tumačenje Suda koje se odnosi na članak 5. stavak 1. Uredbe br. 44/2001 također se primjenjuje na članak 7. stavak 1. Uredbe br. 1215/2012 u slučaju u kojem se te odredbe mogu smatrati istovjetnima (presuda od 15. lipnja 2017., Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, t. 27.).
- 21 Prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, nadležnost iz članka 4. Uredbe br. 1215/2012, to jest nadležnost sudova države članice na čijem području tuženik ima domicil opće je pravilo. Navedena uredba predviđa pravila o posebnoj i isključivoj nadležnosti upravo odstupajući od tog općeg pravila u taksativno navedenim slučajevima u kojima tuženik može ili mora, ovisno o slučaju, biti tužen pred sudom druge države članice (presude od 7. ožujka 2018., E.ON Czech Holding, C-560/16, EU:C:2018:167, t. 26., i od 12. rujna 2018., Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, t. 18.).
- 22 Stoga se pravila o posebnoj nadležnosti predviđena Uredbom br. 1215/2012 trebaju usko tumačiti te nije dopušteno tumačenje koje ide izvan slučajeva izričito predviđenih navedenom uredbom (presude od 18. srpnja 2013., ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, t. 31.; od 17. listopada 2013., OTP Bank, C-519/12, neobjavljena, EU:C:2013:674, t. 23., i od 14. srpnja 2016., Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, t. 18.).
- 23 Što se tiče pravila o posebnoj nadležnosti predviđenog u članku 7. stavku 1. točki (a) Uredbe br. 1215/2012, Sud je smatrao da sklapanje ugovora nije pretpostavka za primjenu te odredbe (presude od 28. siječnja 2015., Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, t. 38., i od 21. travnja 2016., Austro-Mechana, C-572/14, EU:C:2016:286, t. 34.).
- 24 Iako se tom odredbom ne zahtijeva sklapanje ugovora, ipak je za njezinu primjenu nužno utvrditi postojanje obveze s obzirom na to da se sudska nadležnost na temelju navedene odredbe zasniva prema mjestu u kojemu je obveza koja je predmet postupka izvršena ili treba biti izvršena. Dakle, pojam „stvari povezane s ugovorom” u smislu te iste odredbe ne može se tumačiti na način da se odnosi na situaciju u kojoj ne postoji obveza koju je jedna strana slobodnom voljom preuzela prema

drugoj (presude od 14. ožujka 2013., Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, t. 46.; od 28. siječnja 2015., Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, t. 39., i od 21. travnja 2016., Austro-Mechana, C-572/14, EU:C:2016:286, t. 35.).

- 25 Slijedom toga, primjena pravila o posebnoj nadležnosti u stvarima povezanim s ugovorom iz članka 7. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 1215/2012, pretpostavlja utvrđenje pravne obveze koju je jedna osoba slobodnom voljom preuzela prema drugoj osobi i na kojoj se temelji tužiteljeva tužba (presude od 14. ožujka 2013., Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, t. 47.; od 18. srpnja 2013., ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, t. 33., i od 21. travnja 2016., Austro-Mechana, C-572/14, EU:C:2016:286, t. 36.).
- 26 Što se tiče članka 5. točke 1. Konvencije od 27. rujna 1968. o nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 1972., L 299, str. 32.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 3.), čiji tekst odgovara onomu članka 7. stavka 1. Uredbe br. 1215/2012, tako da se, kao što je to navedeno u točki 19. ove presude, tumačenje Suda prvonavedene odredbe također primjenjuje na drugonavedenu, Sud je već presudio da obveze čiji je predmet plaćanje određenog iznosa novca i koje se temelje na vezi članstva koja postoji između udruge i njezinih članova moraju smatrati „stvarima povezanim s ugovorom”, u smislu te odredbe, s obzirom na to da članstvo u udruzi između članova udruge stvara uske veze kakve postoje među ugovornim stranama (presude od 22. ožujka 1983., Peters Bauunternehmung, 34/82, EU:C:1983:87, t. 13. i 15.; od 10. ožujka 1992., Powell Duffryn, C-214/89, EU:C:1992:115, t. 15., i od 20. siječnja 2005., Engler, C-27/02, EU:C:2005:33, t. 47.).
- 27 Međutim, kao što je to istaknula nezavisna odvjetnica u točki 54. svojeg mišljenja, iako je članstvo u suvlasničkoj zajednici zakonski propisano, ipak se pojedinosti upravljanja zajedničkim dijelovima nekretnine prema potrebi uređuju ugovorom te do članstva u suvlasničkoj zajednici dolazi aktom dobrovoljnog stjecanja etažnog vlasništva, uključujući suvlasničkih dijelova na zajedničkim dijelovima nekretnine, tako da se obveza suvlasnika prema suvlasničkoj zajednici, poput one iz glavnog postupka, mora smatrati pravnom obvezom koja je preuzeta slobodnom voljom, u smislu sudske prakse navedene u točki 25. ove presude.
- 28 Okolnost da ta obveza proizlazi isključivo iz tog akta stjecanja ili istodobno iz tog akta i odluke koju je donijela glavna skupština suvlasnika navedene nekretnine ne utječe na primjenu članka 7. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 1215/2012 na spor u vezi s navedenom obvezom (vidjeti analogijom presudu od 22. ožujka 1983., Peters Bauunternehmung, 34/82, EU:C:1983:87, t. 18.).
- 29 Isto tako, činjenica da dotični suvlasnici nisu sudjelovali u donošenju te odluke ili da su joj se protivili, ali da je, na temelju zakona, navedena odluka i obveza koja iz nje proizlazi obvezujuća te ih veže, ne utječe na tu primjenu s obzirom na to da svaki suvlasnik, nakon što postane i ostane suvlasnik nekretnine, prihvaća da se na njega primjenjuje ukupnost odredbi akta kojim se uređuje dotična suvlasnička zajednica kao i odluke koje donosi glavna skupština suvlasnika te nekretnine (vidjeti u tom smislu presudu od 10. ožujka 1992., Powell Duffryn, C-214/89, EU:C:1992:115, t. 18. i 19.).
- 30 S obzirom na prethodna razmatranja, na prvo pitanje valja odgovoriti da članak 7. stavak 1. točku (a) Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da se spor u vezi s obvezom plaćanja koja proizlazi iz odluke glavne skupštine suvlasnika stambene zgrade bez pravne osobnosti koja nastaje po sili zakona radi izvršavanja određenih prava, koja se donosi većinom njezinih članova, ali je obvezujuća za sve njezine članove, treba smatrati obuhvaćenim pojmom „stvari povezane s ugovorom” u smislu te odredbe.

Drugo i treće pitanje

- 31 Budući da su drugo i treće pitanje postavljeno samo za slučaj niječnog odgovora na prvo pitanje, na njega nije potrebno odgovoriti.

Četvrto pitanje

- 32 Svojim četvrtim pitanjem, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li smatrati da se spor u vezi s obvezom plaćanja koja proizlazi iz odluke glavne skupštine suvlasnika stambene zgrade o izdacima za održavanje zajedničkih dijelova te zgrade, odnosi na ugovor o pružanju usluga, u smislu članka 4. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 593/2008 ili ugovor koji se odnosi na stvarno pravo na nekretninama u smislu članka 4. stavka 1. točke (c) te uredbe.
- 33 Najprije valja istaknuti da se isključenje iz područja primjene Uredbe br. 593/2008 pitanja reguliranih pravom trgovačkih društava i drugih tijela, s pravnom osobnošću ili bez nje, poput osnivanja kroz registraciju ili drukčije, pravne i poslovne sposobnosti, unutarnje organizacije ili likvidacije trgovačkih društava i drugih tijela, s pravnom osobnošću ili bez nje, iz članka 1. stavka 2. točke (f) te uredbe, ne odnosi na zahtjev pravne zajednice, koju u ovom slučaju čine suvlasnici stambene zgrade koje predstavlja njezin upravitelj, za plaćanje godišnjih doprinosa u zajedničku pričuvu suvlasnika te nekretnine, koji je obuhvaćen općim odredbama ugovornog prava, već isključivo na statusne aspekte tih trgovačkih društava i drugih tijela.
- 34 U tom pogledu, također valja istaknuti da je to tumačenje potkrijepljeno Izvješćem o Konvenciji o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze Marija Giuliana, profesora na Sveučilištu u Milanu, i Paula Lagardea, profesora na Sveučilištu u Parizu I (SL 1980., C 282, str. 1.) prema kojem se isključenje navedenih pitanja iz područja primjene Konvencije o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze, otvorene za potpisivanje u Rimu 19. lipnja 1980. (SL 1980., L 266, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 13., str. 7.), koja je, među državama članicama, zamijenjena Uredbom br. 593/2008, odnosi na sve akte složene prirode potrebne za osnivanje trgovačkog društva odnosno uređenje njegova unutarnjeg ustrojstva ili njegove likvidacije, odnosno akte koji su obuhvaćeni pravom društava.
- 35 Iz toga proizlazi da se Uredba br. 593/2008 primjenjuje na situaciju poput one iz glavnog postupka.
- 36 U skladu s uvodnom izjavom 7. Uredbe br. 593/2008, sadržajni bi opseg i odredbe te uredbe trebali biti u skladu s Uredbom br. 44/2001. U mjeri u kojoj je potonja stavljena izvan snage i zamijenjena Uredbom br. 1215/2012, taj cilj usklađenosti također vrijedi u pogledu te uredbe.
- 37 U tom pogledu valja podsjetiti da, što se tiče članka 24. stavka 1. Uredbe br. 1215/2012, kojim se predviđa isključiva nadležnost sudova države članice u kojoj se nekretnina nalazi u postupcima čiji su predmet stvarna prava ili najam/zakup nekretnina, Sud je već presudio da ta nadležnost ne obuhvaća sve radnje koje se odnose na stvarna prava na nekretninama, već samo one među njima koje istodobno ulaze u područje primjene te uredbe te pripadaju među one koje, s jedne strane, određuju opseg, stalnost, vlasništvo i posjedovanje jedne nekretnine ili postojanje drugih stvarnih prava na toj nekretnini te, s druge strane, osiguravaju nositeljima tih prava zaštitu prava vezanu uz njihov naslov (presude od 17. prosinca 2015., Komu i dr., C-605/14, EU:C:2015:833, t. 26., i od 16. studenoga 2016., Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, t. 30.).
- 38 Uzimajući u obzir te elemente i s obzirom na to da radnja koja je dovela do glavnog postupka nije obuhvaćena niti jednom od tih radnji, nego se temelji na pravima suvlasničke zajednice na plaćanje doprinosa za održavanje zajedničkih dijelova nekretnine, ne može se smatrati da se ta radnja odnosi na ugovor koji se odnosi na stvarno pravo na nekretninama u smislu članka 4. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 593/2008.

- 39 Što se tiče pojma „usluge”, u smislu članka 7. stavka 1. točke (b) druge alineje Uredbe br. 1215/2012, iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da taj pojam podrazumijeva barem da strana koja pruža usluge obavlja određenu djelatnost u zamjenu za naknadu (presude od 23. travnja 2009., Falco Privatstiftung i Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, t. 29.; od 19. prosinca 2013., Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, t. 37.; od 10. rujna 2015., Holterman Ferho Exploitatie i dr., C-47/14, EU:C:2015:574, t. 57.; od 15. lipnja 2017., Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, t. 35., i od 8. ožujka 2018., Saey Home & Garden, C-64/17, EU:C:2018:173, t. 38.).
- 40 U ovom slučaju, tužbom kojom je pokrenut postupak koji se vodi pred sudom koji je uputio zahtjev traži se ispunjenje obveze plaćanja doprinosa dotičnih osoba za troškove nekretnine čiji su vlasnici, čiji iznos je bila utvrdila glavna skupština suvlasnika.
- 41 Stoga se mora smatrati da se spor poput onog iz glavnog postupka ne odnosi na stvarno pravo na nekretninama u smislu članka 4. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 593/2008, nego na pružanje usluga u smislu članka 4. stavka 1. točke (b) te uredbe.
- 42 U tim okolnostima na četvrto pitanje valja odgovoriti da članak 4. stavak 1. točku (b) Uredbe br. 593/2008 treba tumačiti na način da se spor, poput onog iz glavnog postupka, u vezi s obvezom plaćanja koja proizlazi iz odluke glavne skupštine suvlasnika stambene zgrade o izdacima za održavanje zajedničkih dijelova te nekretnine, odnosi na ugovor o pružanju usluga, u smislu te odredbe.

Troškovi

- 43 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

- 1. Članak 7. stavak 1. točku (a) Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima treba tumačiti na način da se spor u vezi s obvezom plaćanja koja proizlazi iz odluke glavne skupštine suvlasnika stambene zgrade bez pravne osobnosti koja nastaje po sili zakona radi izvršavanja određenih prava, koja se donosi većinom njezinih članova, ali je obvezujuća za sve njezine članove, treba smatrati obuhvaćenim pojmom „stvari povezane s ugovorom” u smislu te odredbe.**
- 2. Članak 4. stavak 1. točku (b) Uredbe (EZ) br. 593/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. lipnja 2008. o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze (Rim I) treba tumačiti na način da se spor, poput onog iz glavnog postupka, u vezi s obvezom plaćanja koja proizlazi iz odluke glavne skupštine suvlasnika stambene zgrade o izdacima za održavanje zajedničkih dijelova te zgrade, odnosi na ugovor o pružanju usluga, u smislu te odredbe.**

Potpisi